Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

53

Oraşul scufundat

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 53

ORAŞUL SCUFUNDAT.

Traducere de L. HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
PROFESORUL H0LGER.

— DOMNULE CĂPITAN, afară lângă brâul de stânci al insulei noastre tot dă târcoale de vreun ceas un yacht cu motor, ceva mai mărişor. Nu ştiu ce caută pe aici.

Căpitanul Farrow, George, doctorul Bertram şi primul ofiţer Rindow luau tocmai dejunul şi vestea adusă de Petre explodă ca o bombă. Toţi săriră în sus şi căpitanul întrebă imediat:

— Ai putut vedea ce pavilion purta yachtul, Petre?

— Nici unul, domnule căpitan. Un ceas întreg nu l-am scăpat din ochi, crezând că s-a rătăcit doar pe aici, dar se pare că urmăreşte un gând ascuns.

— Poate că ne caută pe noi, tată! fu de părere George. Socot că n-am face rău să ne ducem să vedem yachtul.

Farrow intră repede în casă şi se înapoie cu ocheanul, apoi ceru lui Petre să-i ducă acolo de unde ar putea observa bine yachtul.

Era încă foarte devreme. După un sfert de ceas ajunseră pe o movilită şi uriaşul arătă spre apus unde un yacht tocmai plutea dea lungul brâului de mărgean

Căpitanul, George şi Rindow îl observară imediat prin ocheanele lor şi Farrow zise în cele din urmă:

— Dacă nu mă înşel, yachtul acesta e echipat pentru cercetarea fundului mării. Vezi aparatele pe punte, dragă Rindow?

— Le văd, domnule căpitan, dar crezi d-ta ca proprietarul vasului va întreprinde tocmai aici cercetări pe fundul mării?

— Trebuie să-ncercăm să-l îndepărtam de aici cu orice preţ, îşi dădu cu părere George – căci dacă se lasă la fund şi găseşte „intrarea" de sub apă, insula noastră e descoperită.

— Şi cum să îndepărtăm yachtul? întrebă Farrow. Nu putem opri pe proprietarul lui să facă aşa cum vrea şi nici măcar să nu ne arătăm nu trebuie. Dacă se va observa că insule e locuită, va pune totul în mişcare ca s-o cerceteze.

Câtva timp mai ţinură sub observaţie yachtul. Acesta ocolise încă odată insula şi se-ndrepta acum spre partea de apus. Părea că vrea să ancoreze acolo.

— Numai de n-ar lăsa o barcă pe apă, pe care s-o ridice apoi peste marginea brâului stâncos; asta ar fi foarte neplăcut pentru noi, zise căpitanul. A! omul acela spân şi înalt de pe punte oare să fie proprietarul yachtului?

— Tată, am o idee minunată! exclamă George, împreună cu Petre, voi încerca să gonesc yachtul. Îl tragem pur şi simplu de aici.

— Dar bine, George, cum vrei să faci asta?

— Stai să-ţi spun: vezi, yachtul a ancorat. Dacă, vom merge într-acolo cu submarinul nostru sub apă şi vom ieşi în costumele noastre de scafandru, putem lesne desprinde una din ancore şi să legăm de cealaltă o funie. Apoi „Dox"-ul nostru va târî yachtul la depărtare atât de mare, încât să-i piară pofta să se mai întoarcă.

Toţi izbucniră în râs. Ideea lui George nu era însă de dispreţuit şi după câteva clipe de chibzuială, căpitanul răspunse:

— Într-adevăr, dragii mei, am putea încerca. Rindow, dă ordin

să se pregătească submarinul, în aşa fel încât să putem porni peste un sfert de ceas.

Primul ofiţer se făcu nevăzut, în vreme te ceilalţi nu slăbiră din ochi yachtul vreo zece minute. După aceea Farrow şi oamenii săi porniră spre locul de ancorare al „Dox”-ului şi peste câteva minute acesta se lăsă sub apă şi se strecură încetişor prin tunel afară, în mare.

George şi Petre îşi puseseră îndată costumele de scafandru şi aşteptau numai ordinul să părăsească submarinul.

Cu băgare de seamă căpitanul se apropie pe sub apă de yachtul cu motor. Înălţa periscopul numai din când în când, ca să nu fie zărit.

Locul unde ancorase yachtul avea o adâncime de zece metri. Căpitanul lăsă submarinul la fund şi dădu comanda ca George şi Petre să coboare în apă.

După câteva minute cei doi scafandri se aflau pe fundul mării. Păşiră binişor spre locul unde stătea yachtul şi găsiră imediat odgonul de ancorare. Petre se pregătea tocmai să-l taie cu cuţitul său ascuţit, când George, care târa după el o funie, îl opri printr-o mişcare din mână.

Tânărul avu deodată o idee. În câteva rânduri văzu coborând în apă de pe yacht batometre şi sonde. Apoi se lăsă deodată în jos un lanţ trainic, care avea la capăt o undiţă cu o momeală de vreo cincizeci kilograme greutate. Toată instalaţia astfel era prinsă de o funie de cânepă şi George îşi dădu seama îndată ce înseamnă pregătirile acestea.

Se gândi la propria lui aventură împreună cu Petre, când vruseră să prindă şi ei peşti uriaşi. (Vezi volumul 23). Oare cercetătorul acesta să fi ancorat aici, numai ca să facă pregătiri pentru prinderea vreunor monştri marini?

În clipa când George făcuse semn lui Petre să nu taie încă odgonul, ancora dinainte fu ridicată. Acum George ştia ce are de făcut. Cu iuţeala fulgerului legă de undiţă funia lui şi făcu semn lui Petre să se înapoieze în submarin.

La pupa vasului se afla un cârlig trainic de care fusese legată dinainte funia. Astfel ca cei doi scafandri nu trebuiră să-şi mai piardă vremea şi intrară repede în interiorul submarinului unde îşi scoaseră costumele.

— S-a făcut George? întrebă căpitanul.

George râse.

— Da, tată, răspunse el – s-a făcut şi încă mai bine decât aş fi crezut. Cercetătorul acela de pe yacht vrea să prindă aici peşti

care trăiesc în adâncime. De sigur c-o fi citit şi el cartea căpitanului englez: „Lupte cu peşti uriaşi” şi vrea să-şi încerce acum norocul. Am legat funia noastră de undiţă. Aceasta a şi fost lăsată în jos şi ancorele ridicate. Probabil că yachtul va porni acum mai departe şi acolo va desfăşura cu totul undiţa. Noi vom proceda în aşa fel ca ţi cum am fi peştele pe care vrea să-l prindă, muşcăm de momeala şi târâm yachtul la mama dracului.

— Minunat, George! Acum însă trebuie să ma ridic puţin cu submarinul şi să scot afară periscopul.

Căpitanul cu fiul său se duseră în turn, unde îl puseră la curent pe Rindow cu pregătirile făcute. Monstrul de oţel se ridică încetinel. Farrow se opri la şase metri de suprafaţa apei şi înălţă cu băgare de seamă periscopul.

Văzu tocmai cum yachtul se puse în mişcare şi dădu imediat în sala maşinilor comanda de plecare. Cârmi „Dox”-ul sub pupa yachtului, apoi coborî mai adânc. Acum nu mai avea nevoie de periscop şi înainta tot mai departe. Ştia că undita uriaşă era lungă de cel puţin două sute de metri şi socoti de cât timp era nevoie până să se desfăşoare în întregime. Apoi vroia să aştepte câteva minute înainte de a începe să tragă...

— Unde vom târî yachtul, domnule căpitan? întrebă Rindow.

— Spre nord-est, către insulele Marshall, răspunse Farrow.

Dădu comanda să se sporească viteza submarinului. După socoteala lui undiţa trebuie să se fi desfăşurat în întregime şi era timpul ca „peştele uriaş” să muşte de momeală.

Deodată, cei de pe „Dox” simţiră o smucitură uşoară.

— Ah! Monstrul a muşcat! râse George. Ce zici, tată, nu ne-am putea ridica puţin? Funia e doar lungă de două sute de metri şi aş vrea să văd ce vor face oamenii de pe yacht.

— De încercat putem încerca, răspunse căpitanul.

Pompele goliră repede apa din tancurile de balast şi „Dox”-ul se înălţă încetinel. Dar nu chiar de tot, ci râmase la vreo trei metri sub apă. Când căpitanul scoase periscopul, exclamă râzând:

— Ia priviţi, domnilor! Pe yacht domneşte o agitaţie de nedescris. În faţă de tot unde e prinsă funia undiţei, stă proprietarul yachtului şi se uită prin ochean spre noi. Poate că va observa periscopul nostru, dar nu îi va dă în gând ce poate fi. Ah, trebuie să ne lăsăm repede la fund, individul vrea să tragă asupra noastră.

O comandă scurtă şi submarinul se lăsă mai la fund.

Viteza „Dox”-ului sporea mereu. Căpitanul alese un drum pe care-l cunoştea bine şi unde n-avea să se teamă că se va izbi de

vreo stâncă. Ziua trecu şi când se înnopta, el se ridică încet la suprafaţă. Yachtul nu se vedea, ci numai luminile de poziţie. Cât cuprindeai cu privirea nu se zărea un vapor pe apă şi Farrow dădu comanda să se pună în funcţiune compresoarele şi să înainteze cu maximum de viteză.

Toată noaptea merseră cu iuţeala aceasta. Până dimineaţa căpitanul făcuse 500 kilometri şi socoti îndestulătoare distanţa străbătută. Acum putea să desprindă funia de remorcă.

Când răsări soarele, se lăsară din nou în apă şi dădu ordin lui Petre să-şi pună costumul de scafandru ca să se lase în apă şi să dezlege funia care lega cele două vase. Pentru asta se cerea să oprească submarinul câteva minute pe fundul mării.

Prin periscop văzu în apropiere o insuliţă şi cârmi submarinul într-acolo. Cu puţin înainte de a ajunge stopă şi lăsă „Dox”-ul la fund. Petre ieşi repede afară şi tăia funia. După câteva minute îşi putură urma călătoria.

— Ştii ce trebuie să facem acum, tată? zise George. Ocolim insuliţa asta şi stopam de cartea cealaltă. Vom putea observa astfel de pe plajă yachtul şi să facem cunoştinţă cu proprietarul lui nu e nevoie să-i povestim că avem un submarin.

— Aş vrea şi eu să-l văd mai de aproape pe omul acesta, răspunse Farrow. Da, vom debarca aici, Rindow va duce vasul mai departe şi se va găsi la fund, altfel cercetătorul necunoscut îşi va da în cele din urmă seama ce am făcut.

Căpitanul cuteză să înalţe puţin periscopul. Ocoli insula pe sub apă şi se ridică la suprafaţă după ce se încredinţă că nu e observat. O barcă de aluminiu fu montată la repezeală şi căpitanul te îndreptă spre uscat împreună cu George, doctorul Bertram şi Petre.

Deoarece insula era nelocuită şi nu prea mare, ajunseră curând la coasta opusă şi văzură yachtul oprit şi pe marinari ocupaţi să tragă lădiţă.

Cu ajutorul ocheanelor îi observară cu atenţiune pe oamenii de pe bord şi văzură lămurit chip lui dezamăgit al proprietarului când ţinu în mână capătul tăiat al undiţei.

Farrow cu tovarăşii săi nu stăteau chiar pe ţărm, aşa că nu puteau fi văzuţi de pe yacht. Ei însă băgară de seamă cum proprietarul vasului arătă spre insulă şi yachtul se puse încet în mişcare.

— Să ne retragem puţinel, zise căpitanul. Vom povesti oamenilor acelora că am debarcat de pe un vapor cu scopul de a întreprinde unele cercetări. Vom face în aşa fel încât

proprietarului yachtului să nu-i mai dea în gând să se înapoieze în Oceanul Pacific. Pe de altă parte, dacă va veni vorba despre monştrii adâncurilor, îi vom îndruma spre un loc unde... să-i poată pescui.

— Nu crezi, domnule căpitan, întrebă doctorul Bertram – că omul acela va bănui ceva văzându-ne aici fără nici un vas prin apropiere? Va recunoaşte, de sigur, uniforma d-tale şi va şti astfel că am venit cu un submarin. Cel mai nimerit lucru ar fi să dezbraci tunica şi chipiul şi să le ascunzi pe undeva.

— Ai dreptate, doctore, nu m-am gândit la asta. Petre, ia în primire uniforma şi du-o de aici!

Căpitanul dezbrăcase tunica şi-şi scosese chipiul.

— Să mergem spre ţărm şi să ne arătăm oamenilor, zise Farrow.

— A, ne-au zărit şi au început sa ne privească prin ocheane. Să le facem semne ca să vadă că şi noi le-am zărit yachtul.

Căpitanul ridică braţul şi-l legănă în aer. La fel făcură George şi doctorul. Imediat o barcă fu lansată de pe yacht şi doi inşi coborâră în ea împreună cu un marinar care vâsli spre ţărm.

Când ajunseră la plajă şi debarcară, se îndreptară imediat spre căpitan şi fără multă vorbă, îşi spuseră numele:

— Profesorul Holger.

— Doctorul Ling.

Farrow se recomandă sub alt nume, la fel făcură însoţitorii săi şi deoarece n-aveau un loc mai potrivit, îi pofti să se aşeze pe povârnişul păduricii.

— Locuieşti pe insula aceasta, domnule Kersten, (aşa se recomandase Farrow), sau ai debarcat şi d-ta numai întâmplător? întrebă profesorul Holger.

— Ne-am lăsat debarcaţi aici numai pentru câteva ceasuri, domnilor, răspunse căpitanul. Mă iertaţi că nu vă pot da lămuriri mai amănunţite asupra prezentei noastre în locul acesta. Peste zece ore va veni să ne ia vasul care ne-a adus.

— Probabil că aveţi de gând să faceţi nişte cercetări pe aici, domnule Kersten, râse profesorul. Nu sunt curios şi vă doresc succes.

— Mulţumesc. Îmi dai voie să le întreb, domnule profesor, ce vânt te-a adus încoace?

Profesorul povesti căpitanului toată aventura Era încredinţat că avusese de-a face cu un monstru marin. Doctorul Bertram, care fusese recomandat sub numele de Roller, căută să afle ce avea de gând să întreprindă profesorul de acum încolo.

— Fireşte că mă înapoiez în Pacific ca să mai încerc odată. De sigur că acolo se află mulţi monştri dintr-aceştia. Din păcate nu e nici o insulă unde să putem debarca.

— Doar un atol, un brâu de stânci, însoţitorul meu, doctorul Ling, suspine că s-ar afla totuşi o insulă acolo; ar trebui ridicată o barcă peste marginea brâului înconjurător şi de partea cealaltă am da de o insulă. Mi-ar fi foarte plăcut să-mi pot întemeia acolo un sălaş, căci am intenţia să cercetez temeinic fundul mărilor. Ai auzit cândva despre oraşul scufundat Atlantis?

— Desigur, domnule profesor, răspunse doctorul Bertram, care se afla acum în elementul său. Toţi învăţaţii se ceartă doar în jurul acestui oraş scufundat. Unii susţin că ar fi dispărut în oceanul Pacific, alţii sunt de părere că faptul nu s-a putut întâmpla decât în Atlantic.

— Aşa e, domnule Roller, încuviinţă profesorul – eu am studiat toate părerile, dar am convingerea că oraşul acesta nu s-a putut scufunda decât în oceanul Pacific. Dacă aş găsi o insulă acolo unde am încercat să prind monştrii marini, aş rămâne în locul acela atâta vreme până voi găsi oraşul scufundat Atlantis.

— Ai vreo dovadă că oraşul cu pricina s-ar afla acolo? întrebă căpitanul.

— Da, domnule Kersten, dar asupra acestui punct n-aş dori să vorbesc. Pricepi d-ta, învăţaţii şi cercetătorii trebuie să fie discreţi. Dar dacă aţi avea puţin timp, domnilor, mi-aş îngădui să vă invit la o mică gustare pe yachtul meu.

Căpitanul primi cu mulţumire invitaţia. Vroia să afle mai multe cu privire la acest profesor.

Petre rămase pe insulă, în vreme ce Farrow, doctorul şi George se urcară în o barcă mică şi se duseră pe yacht, unde profesorul le arătă imediat funia retezată de „monstru”.

Gustarea fu servită în cabina mare a proprietarului yachtului. Cu prilejul acesta camarazii făcură cunoştinţă cu domnişoara Holger, fiica profesorului, care-l însoţea mereu pe tatăl ei în expediţiile lui. Afară de doctorul Ling, se mai aflau pe bord încă opt marinari.

Căpitanului îi bătu la ochi că domnişoara Holger de abia schimba un cuvânt cu doctorul Ling şi nu-l servea la masă la fel cum făcea cu ceilalţi. Îşi zise că era ceva necurat la mijloc, dar nu-şi bătu mult capul să descopere taina.

II.
ATLANTIS?

DUPĂ CE SFÂRŞIRĂ DE MÂNCAT, bărbaţii mai stătură mult de vorbă pe puntea yachtului şi doctorul Bertram stărui din nou asupra oraşului scufundat Atlantis. Profesorul nu vru însă să dea lămuriri mai amănunţite şi susţinea mereu că îl va găsi cu siguranţă în Oceanul Pacific. Avea pe bord aparate şi costume de scafandru cu care ar putea cerceta fundul oceanului.

George examinase cu interes aparatele care se aflau la pupă şi acum se plimba agale pe punte. Cu prilejul acesta o văzu iar pe domnişoara Holger care stătea sprijinită de parapet şi privea visătoare la luciul apei. Nu vru s-o turbure şi trecu repede înainte, când se auzi deodată strigat pe nume:

— Domnule George Farrow!

Se întoarse brusc şi privi ţintă la fată.

— Pe mine mă chemi, domnişoară Holger? întrebă ei. Eu mă numesc...

Ea îl întrerupse:

— Vino, te rog, cu mine, trebuie să-ţi vorbesc neapărat, domnule Farrow. Aici putem fi turburaţi. Dar la proră nu ne poate spiona nimeni.

Merseră în tăcere într-acolo. După ce fata se încredinţă că nu e nimeni în apropiere, începu:

— Domnule Farrow, ştiu cine eşti şi mai ştiu că demnul Kersten acela e tatăl d-tale, iar domnul Roller e doctorul Bertram. Nu vă voi trăda, căci ştiu de ce ne-aţi târât încoace. Eu sunt singura de pe yacht care nu crede în povestea cu monştrii adâncurilor. Când v-am zărit pe plajă, v-am recunoscut imediat pe toţi. Locuiţi colo în Pacific pe insula aceea singuratică unde am ancorat noi. Vă temeaţi să nu vi se descopere ascunzătoarea şi de aceea aţi recurs la şiretlicul de a ne târî încoace. În ce mă priveşte, nu iau în nume de rău fapta dv.

George nu ştia ce să creadă. În cele din urmă, mărturisi adevărul, iar fata zise:

— Bine. Domnule Farrow, văd că mă pot bizui pe d-ta. Aş fi tăcut şi aş fi procedat în aşa fel ca şi cum nu ştiu nimic despre chestia asta, dar acum mă bucur totuşi că lucrurile s-au întâmplat astfel. Am o mare rugăminte către d-ta.

— Dacă ţi-o vom putea împlini, ne vom simţi fericiţi, domnişoară. Vorbeşte-mi deci deschis!

— Asta şi vreau, domnule Farrow. Ascultă! Trebuie să-ţi istorisesc repede povestea mea. Tata vrea să mă silească să mă căsătoresc cu doctorul Ling, care e un om cât se poate de râu. Cunosc multe ticăloşii de-ale sale, dar nu le pot aduce la cunoştinţa tatei. Acum doctorul a izbutit să-l convingă pe tata să pornească cercetări pentru regăsirea oraşului scufundat Atlantis. I-a adus cărţi şi hărţi şi i-a vorbit atât de stăruitor până ce bietul tata a început să creadă şi el în povestea oraşului acela scufundat şi s-a născut într-unsul dorinţa să-l descopere. Numai doctorul Ling singur pare să ştie unde se află aşa-zisul Atlantis, dar nu vrea s-o spună tatei, deoarece ţine să-l silească mai întâi să devin soţia lui. În disperarea mea am luat în cele din urmă hotărârea să scotocesc prin bagajul doctorului Ling ca să dau de însemnările cu pricina. La început totul a fost în zadar. Mai târziu însă, începând să-l observ în taină pe doctor, am văzut că se îngrijea mult de jambierele sale. M-am aşezat la pândă în unele nopţi, aşteptând un prilej prielnic ca să pot pune mâna pe însemnări. Acum trei zile mi-am atins ţinta, găsindu-le în căptuşeala jambierelor, de unde le-am scos şi le-am copiat. Apoi am pus totul la loc. Acum am însemnările, dar, cu toate astea, nu le pot preda tatei căci... le-am furat. Îţi jur, însă, domnule Farrow, că am făcut asta numai din disperare că vroiau să mă silească să mă mărit cu un ticălos. Îmi poţi veni în ajutor, câştigându-ţi astfel recunoştinţa tatei? Eu sunt logodită în taină şi nu mă voi căsători niciodată Cu altul decât cu acela pe care-l iubesc.

George îi strânse mâna şi zise:

— Te poţi încrede în mine, domnişoară Holger. Dă-mi însemnările şi nu te mai îngriji de nimic. Voi vorbi încă astăzi cu tatăl d-tale şi-i voi indica locul unde ar putea găsi, probabil, zic: probabil oraşul scufundat Atlantis. Să nădăjduim că e departe de Pacific, căci tatăl d-tale pare să bănuiască insula noastră.

— De asta e vinovat numai doctorul Ling, domnule Farrow. El s-a exprimat chiar că acolo ar putea fi ascunzătoarea dv. şi când am fost târâţi de presupusul monstru, l-a convins pe tata să ne înapoiem mai târziu ca să cercetăm cu atenţiune insula.

— Bine că mi-ai spus, domnişoară. Aşa dar, încă odată: te poţi bizui pe mine. Ai însemnările la d-ta?

— Uite-le aici, domnule Farrow.

George se despărţi de fată şi căută un loc ascuns unde să poată cerceta în linişte însemnările. Pe acestea se puteau vedea grupul insulelor Mariane şt insulele Marshall, iar între ele era însemnat cu roşu reciful Alligator. În ţinutul acesta presupunea

deci, doctorul Ling că s-ar afla oraşul scufundat Atlantis.

George râse cu poftă. După părerea lui totul nu era decât o poveste.

Lângă reciful Alligator, George mai văzu o insulă care fusese însemnată în urmă şi căreia i se dăduse numele „Poti”.

Tânărul făcu la repezeală pentru el altă însemnare şi se înapoia la masa unde bărbaţii continuau să stea de vorbă.

— Pe unde te-ai plimbat, tinere? întrebă profesorul Holger. Ai văzut aparatele mele?

— Le-am văzut, răspunse George – dar în acelaşi timp am chibzuit unde s-ar putea afla oraşul scufundat. Am auzit odată ceva în privinţa asta de la un căpitan care ar fi făcut acolo unele descoperiri importante. Nu-mi amintesc însă de numele insuliţei dintre Mariane şi insulele Marshall.

Chipul doctorului Ling păli. Instinctiv duse mâna la jambieră şi o pipăi.

— Aţi auzit vreodată despre reciful Alligator, domnule profesor? urmă George. În apropierea acestuia cică s-ar afla insula cu pricina. Voi găsi eu numele ei, trebuie numai să mă gândesc puţin.

Doctorul Ling se ridicase iritat şi şoptise ceva profesorului. Căpitanul Farrow privi uimit la George neştiind ce să creadă de purtarea acestuia.

— Ah, mi-am adus aminte, domnule profesor exclamă tânărul. E insula Poti. Da, da.

— Vrei să-l încurci pe profesor, tinere? izbucni deodată doctorul Ling. Eu ştiu întâmplător unde s-ar afla oraşul scufundat şi-l voi conduce acolo pe domnul profesor. Nici d-ta nu crezi ce ai spus adineauri.

George îl râse în faţă:

— D-ta însuţi ştii cel mai bine ce e adevărat îşi ce nu din afirmaţiile mele. Dacă vrei, voi povesti şi mai mult domnului profesor.

Doctorul Ling făcu o mişcare dispreţuitoare cu mâna. Atunci, George scoase la iveală desenul copiat de domnişoara Holger şi îl arătă ticălosului.

— Ai văzut cândva desenul acesta, domnule doctor? întrebă el.

— Eşti un hoţ, m-ai prădat! izbucni doctorul Ling.

— Ce, ăsta e desenul d-tale, domnule? Ia cercetează-ţi, te rog, jambiera şi vezi dacă nu se află la locul său.

Asta era prea mult pentru doctorul Ling. Cu o privire furioasă părăsi puntea şi alergă în cabina iui, probabil pentru a se

încredinţa dacă însemnările mai erau la locul lor.

— Nu pricep ce l-a apucat pe doctorul Ling, zise profesorul. Nu i-ai făcut nimic şi el s-a înfuriat aşa, deodată... Ce e cu desenul ăsta, domnule?

— Plecaţi cu yachtul dv. într-acolo şi faceţi cercetări în adâncul mării, domnule profesor, răspunse George. Mai mult nu pot şi nu vreau să vă spun deocamdată.

— Da, voi porni de aci dea dreptul spre reciful Alligator şi voi începe acolo cercetările, zise profesorul.

— Îţi mulţumesc din inimă, tinere.

Căpitanul Farrow îşi luă rămas bun de la profesor şi după câteva minute, se aflau iar acolo unde debarcaseră şi aşteptară până văzură yachtul îndepărtându-se.

George povesti acum ce aflase de la fiica profesorului.

— Desigur că se va întâmpla ceva, zise căpitanul. Aş dori să merg şi eu la reciful Alligator.

Rindow înălţă vasul la suprafaţă când văzu că tovarăşii săi se urcară în barca de aluminiu. Petre adusese tunica şi chipiul căpitanului şi acum vâslea din răsputeri spre submarin.

Cu viteză redusă „Dox”-ul spintecă valurile. Yacht-ul dispăruse de mult în zare şi căpitanul Farrow nu ţinea deloc să se grăbească căci ştia unde va găsi pe noii săi cunoscuţi.

În zorii zilei următoare ajunseră în apropierea recifului Alligator. Rindow stătea în turn şi cerceta cu ocheanul de noapte întinsul apei.

Când se făcu lumină dea binelea, văzu în depărtare o trâmbă de fum care se apropia cu viteză de submarin. Închise imediat copacul turnului şi dădu comanda de afundare. Prin periscop observă vasul ce venea tot mai aproape şi îşi dădu în cele din urmă seamă că era un distrugător englez.

Merse jumătate de ceas sub apă şi când privi iarăşi afară, vasul străin dispăruse. În schimb, la oarecare distantă se afla un vas cu trei catarge. Dispăru şi acesta în curând şi abia atunci primul ofiţer dădu comanda de ridicare la suprafaţă.

În clipa în care deschise capacul, apăru căpitanul Farrow.

Primul ofiţer îi comunică cele observate şi încheie:

— Peste două ceasuri vom fi la ţinta călătoriei.

— Voi lua eu acum cârma, Rindow, zise căpitanul. Du-te d-ta de te odihneşte. Când vom ajunge la Alligator, te voi trezi.

Primul ofiţer salută şi cobori în interiorul vasului. Farrow rămase singur în turn şi privi îngândurat la întinsul apei.

Deodată se simţi atins pe braţ.

— Bună dimineaţa, tată, zise George. N-am mai putut dormi, căci mă turbură mereu presimţirea că ne aşteaptă evenimente importante.

— Vei fi avut vreun vis rău. Băiete dragă. Altfel eşti vesel întotdeauna dimineaţa...

— Să ne afundăm repede, tată! îl întrerupse George, înspăimântat.

Întorcându-se aproape fără voie, George văzu venind în goană spre ei distrugătorul englez, pe care-l zărise Rindow. Mai era la cel mult trei kilometri depărtare.

Cu iuţeala fulgerului fu închis capacul turnului şi imediat dispăru şi „Dox”-ul sub apă.

— Să ne lăsăm cât mai în adânc căci distrugătoarele acestea au acum toate bombe de apa; apoi vreau să merg de-a dreptul spre nord, zise căpitanul şi dădu îndată vasului altă direcţie.

După două ceasuri Farrow cuteză să se înalţe puţin. Scoase periscopul afară, dar îl trase imediat îndărăt. Aproape în aceeaşi clipă simţi o zguduitură şi se adânci la douăzeci de metri, întorcând vasul încetişor spre sud.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă George, îngrijorat.

Rindow şi Petre dădură buzna în turn, căci simţi şi ei zguduitura.

— Sus ne aşteaptă vreo şase vase de război franceze şi engleze. Au tras asupra noastră când am întâlnit periscopul. M-am lăsat la douăzeci de metri ca să nu mă poată descoperi cu avioanele.

— Să ştii c-am fost trădaţi, domnule căpitan, zise Rindow. Să ne fi recunoscut, oare, profesorul?

— El poate nu, dragă Rindow, ci mai curând doctorul acela Ling care trebuie să aibă mare ură împotriva noastră. Fireşte că i-a fost lesne să-şi închipuie că povestirea noastră n-a fost adevărată şi probabil c-a transmis o radiogramă ca să-i asmute pe francezi şi englezi împotrivă-ne.

— Da, dar ce facem acum, domnule căpitan, căci nu putem rămâne mereu sub apă? Ce-ar fi să încercăm să ne croim drum până la recifu l Alligator?

— Ce te faci însă cu stâncile din cale, dragă Rindow? Nu prea cunoaştem bine apele de pe aici şi trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Am putea trage oblonul de la ferestrele de cristal şi să ne urmăm drumul încet de tot. Eu ma voi aşeza în faţă şi voi observa dacă e vreo piedică în cale.

— Asta putem face, dragă Rindow, căci şi aşa ne apropiam de ţintă. Plundow poate lua în primire cârma, iar noi vom merge la postul de observaţie.

Timonierul trecu la cârmă, iar Farrow, Rindow, George şi doctorul duseră la capătul submarinului unde inginerul Hagen construise ferestrele apărate pe din afară de obloane de oţel.

„Dox”-ul se puse încet în mişcare. Trei ceasuri aproape merseră astfel, când, deodată, un obiect întunecat se ivi dinaintea lor.

Rindow vru sa comande în porta-voce schimbarea direcţiei, insa era prea târziu.

— Repede înapoi cu toată viteza, comanda căpitanul în acustic.

Elicea începu sa se învârtească înapoi, însă nu mai putu împiedica nenorocirea. Vasul fu prins intre doi pereţi, într-un întuneric adânc.

— Proasta afacere, Rindow! mormăi căpitanul. Voi aştepta câteva minute apoi voi da înapoi cu toată forţa. Poate reuşim astfel sa ne eliberam. As dori sa ştiu în ce ne-am prins.

— Aveam impresia ca intram într-un tunel. Voi merge eu la cârmă şi voi îndeplini comenzile dumitale.

— Dumnezeule, ce-o fi asta? Batometrul s-o fi stricat... căci vad ca arata vreo patruzeci de metri adâncime.

Căpitanul holba şi el ochii la batometru. Apoi, recăpătându-şi sângele rece dădu buzna în turn. Aparatul era în regula, dar arata şi el o adâncime de aproape patruzeci de metri.

— Cum e cu putinţă, Plundow, sa nu fi observat ca ne adâncim tot mai mult?

— Domnule căpitan, acum vad şi eu, se scuza timonierul încurcat.

Farrow socoti ca nu e timpul sa facă imputări bătrânului marinar, de aceea dădu comanda:

— Îndărăt cu toată puterea!

Submarinul nu se clinti.

Puse sa se oprească motoarele şi-l căuta pe inginerul Hagen. Când se afla de situaţia „Dox”-ului, făcu o mutra serioasa.

— Daca suntem prinşi va fi greu sa ne desprindem, domnule căpitan. Fireşte ca voi încerca tot ce se poate, însă nu garantez de reuşită.

Căpitanul aprinse reflectorul de la prora vasului şi toţi privirea prin geamul de cristal. Ceea ce văzură îi făcu sa se minuneze. Înaintea lor se casca un tunel întunecos care părea făcut din blocuri groase de piatra. Tunelul trebuie sa se fi îngustat într-un

loc astfel ca „Dox”-ul fusese prins între doua ziduri.

George, Petre şi inginerul Hagen îşi puseră costumele de scafandru şi părăsiră vasul prin cabina speciala.

Ocoliră încet scheletul de oţel şi-l luminară cu lanternele electrice care luminau şi sub apa. Era prins de pe laturi, dar fusese turtit.

George nu-şi putuse stârni curiozitatea şi-l hotărî pe Petre sa meargă cu el o bucata de drum prin tunel. Vroia sa ştie unde se afla.

Înaintară cu greu căci erau împiedicaţi de presiunea apei. Tunelul se întindea vreo douăzeci de metri, apoi se lărgea şi văzură la dreapta şi la stânga alte ziduri.

Nu se mai aflau într-un tunel, ci aveau apa deasupra.

In ziduri văzură deschizături mari şi George se îndrepta către una dintre ele, cu gândul sa intre înăuntru. Când fu aproape, se dete speriat înapoi şi vru sa fuga. Dar nu se putea mişca prea repede şi numai mulţumită lui Petre scăpa de o moarte groaznica.

Din deschizătura zidului sari un animal fioros: un soi de păianjen uriaş, mare de cel puţin un metru. Avea o platoşă ca de stacoj şi semăna cu un rac de mare.

Întinsese picioarele spre George şi i-ar fi ajuns daca Uriaşul nu l-ar fi smucit înapoi. Îl retrase repede prin tunel îndărăt la submarin, unde ajunseseră istoviţi şi-şi dezbrăcară în grabă costumele de scafandru.

— Tată, cred că am descoperit oraşul scufundat Atlantis, zise George şi povesti ce văzuse.

Doctorul Bertram clătină însă capul zicând:

— Nu poate fi oraşul acesta... probabil un altul.

— Scufundat în vremuri vechi de vreun cutremur marin. Atlantis se află cu totul în altă parte.

— Eu vreau totuşi să-l cercetez, stărui George. Îmi dai voie, tată? Vom ştii noi să ne apărăm împotriva monştrilor de colo.

— În prima clipă m-am cam speriat, dar atâta tot.

— Avem acum ceva mai bun de făcut, George. Trebuie să încercăm să scoatem vasul de aici, altminteri ne înăbuşim cu toţii.

George îşi dădu seamă că tatăl său avea. Dreptate, aşa că nu mai stărui.

Inginerul Hagen era de părere că trebuie năruit zidul pe una din părţi sau scobit puţin pe dinăuntru ca să se lărgească tunelul.

Căpitanul nu se putea hotărî deocamdată pentru întrebuinţarea unui explozibil, vrând să încerce mai întâi dacă nu puteau fi desprinse câteva blocuri de piatră, ceea ce nu era deloc uşor, de

altfel, George, Petre şi Kard se puseră îndată pe treabă. Nu putură lucra neîntrerupt prea mult timp, trebuind să facă pauze lungi. Aerul în submarin devenea din ce în ce mai greu şi căpitanul începu să se gândească serios să dărâme zidul prin explozie.

Dar când cei trei ieşiră iarăşi afară ca să facă o ultimă încercare, vasul începu deodată să se mişte. „Lucrătorii" fură chemaţi imediat înăuntru şi căpitanul încercă din nou să dea înapoi cu tonă-forţă. Vasul zgâlţâii zidul şi în cele din urmă ieşi în apă.

— Slavă Domnului! Exclamă căpitanul.

— Acum sa ne ridicăm la suprafaţă, căci avem nevoie de aer proaspăt, altminteri ne înăbuşim.

„Dox"-ul se înălţă încet şi când Farrow putu ridica periscopul, văzu în depărtare câteva trâmbe de fum, iar aproape de tot o insulă care părea să fie nelocuită. Submarinul ieşi cu totul la suprafaţă, capacul turnului fu deschis şi toţi respirară cu nesaţ aerul curat. Farrow îndreptă apoi vasul spre insulă.

III.
DOCTORUL LING ŞI COMPANIA.

MALURILE INSULEI CADEAU DREPT ÎN JOS, aşa că Farrow putu apropia submarinul de ţărm. Crengile care atârnau deasupra apei, acopereau aproape în întregime „Dox"-ul. O ascunzătoare mai bună nici nu şi-ar fi putut dori căpitanul.

Împreună cu George, doctorul Bertram şi Petre coborî pe uscat ca să cerceteze mai întâi insula, care nu părea să fie mare.

Era cam greu de pătruns în pădure, dar dădură îndată de o potecă ce părea croită de mână omenească. Pornind pe ea, ajunseră într-un luminiş mic în care se afla o căsuţă de lemn. Pe dinafară făcea o impresie cât se poate de bună, părea însă nelocuită.

Căpitanul, urcă o terasă mică şi se uită înăuntru prin fereastră. Clătină capul cu mirare şi se înapoia la camarazii săi.

— Casa e mobilata cât se poate de modern, zise el dar n-am văzut pe nimeni într-unsa. Poteca merge mai departe şi sunt de părere s-o urmăm. Îşi croiră cu greu drum, prin tufişurile încâlcite şi când ajunseră la capătul potecii se opriră surprinşi. Într-un golf se afla ancorat yachtul profesorului Holger. Acesta stătea pe punte şi se uita la desenul cu însemnările, pe care i-l dăduse George. Cât despre marinari şi fiica lui, nu se vedea nici o urmă.

— George, zise căpitanul – trebuie să te duci singur la profesor,

poate îl hotărăşti să vie pe insulă. Aş dori să-i vorbesc, fără să fie de fată doctorul ăla.

— Lasă pe mine, tata. De sigur că vrei să-ţi trădezi adevărata identitate?

— Da, George, e mai bine să ştie cine sunt. Poate îi pot fi de ajutor în cercetările sale, dar îi voi cere în schimb să nu mai vie niciodată pe insula mea.

— Tată, uite încă o insulă care pare însă locuită, zise George deodată. Văd acolo un podeţ din lemn de bambu.

— Ce mică e! Pe sfert cât asta de aici, răspunse căpitanul, după ce aruncă şi el o privire într-acolo. Acum du-te însă pe yacht şi adu-l pe profesor încoace.

George alergă spre ţărmul golfului. Profesorul ridică mirat capul când se auzi strigat de pe mal.

— Ei, cum ai ajuns aici, tinere? întrebă el. Dumneata ai fost acela care mi-ai dat ieri desenul.

— Nu?

— Da, domnule profesor, dar viu azi cu o mică rugăminte la d-voastră. Aveţi timp câteva minute? Aş dori să vă arăt ceva pe insula aceasta.

— Viu îndată, răspunse profesorul.

După câteva clipe fu lângă George şi-i întinse mâna.

— Unde e echipajul d-voastră, domnule profesor? întrebă tânărul. Nu văd nici un om pe bord.

— Au plecat cu fiică-mea şi doctorul Ling pe insula de colo unde cică ar locui un cunoscut al doctorului. I-a invitat pe toţi marinarii ca să mai bea şi ei ceva după un post atât de lung.

— Şi fiica d-voastră tot acolo, e, domnule profesor?

— Fireşte. Dar de ce întrebi atât de îngrijorat.

— Aşa, într-o doară, domnule, profesor. Vă rog, vreţi să mă însoţiţi puţin? Vom da îndată de prietenii mei...

— Nu mai spune, au şi sosit cu toţii? S-or fi pricepând să facă farmece.

— Nu e tocmai aşa, dar mai târziu veţi recunoaşte şi d-voastră că pentru noi nu există depărtări. Dar ce-a mai spus doctorul Ling despre mine? Are încredere în schiţa mea?

— Nici eu nu prea ştiu ce vrea de la mine, zău aşa. El crede că i-au furat secretul cu scop sa... ei, a vorbit şi el fără nici un temei.

George păşi înaintea profesorului. Ajunseră pe poteca îngustă, unde Farrow le ieşi în întâmpinare, zâmbind:

— Bună ziua, dragă profesore, sunt vesel că te întâlnesc aici. Aţi călătorit bine?

— A, bună ziua, domnule Kersten! Da, mulţumesc, am petrecut drumul cât se poate de bine. O singură dată am fost opriţi şi întrebaţi dacă n-am întâlnit cumva submarinul căpitanului Farrow. Ştii dumneata ce gând năstruşnic i-a venit doctorului Ling al meu? Cică dumneata, domnule Kersten, ai fi căpitanul Farrow şi că aţi fi ascuns submarinul în insula unde ne-am întâlnit. Ce zici de asta?

— Zic că e întocmai aşa şi că doctorul acela a spus şi el odată în viaţa lui adevărul.

— Ce... dumneata eşti căpitanul Farrow? Dar, de ce mi te-ai recomandat atunci altfel?

— Pentru că mai aveai tovarăşi pe bord şi eu nu obişnuiesc să spun nimănui imediat cine sunt. De sigur că cunoşti motivele mele, domnule profesor. Te-am chemat aici ca să discut ceva cu dumneata. Îngăduie-mi să-ţi prezint pe scumpul meu doctor Bertram.

Cei doi se înclinară:

— Domnule profesor, propuse căpitanul – dacă eşti într-adevăr singur pe yachtul dumitale, ar fi bine să ne ducem acolo căci vreau să vorbesc cu dumneata câteva minute intre patru ochi.

— Cu plăcere, domnule Farrow. Doctorul Ling şi fiica mea se întorc abia după amiază. Nu ne va turbura nimeni pe yachtul meu.

Când se aflară pe yacht, căpitanul privi prin ochean spre insula cealaltă. Nu descoperi pe nimeni pe ţărm; se aşeză liniştit lângă Holger şi începu:

— În primul rând, domnule profesor, trebuie să-ţi fac o spovedanie, zise el, zâmbind. N-ai prins nici un fel de monstru marin în undiţa ci... submarinul meu.

— Cum e cu putinţă asta, domnule Farrow? Am fost târât doar de monstrul acela!

— Nu de el, ci de mine, dragă profesore. Te voi lămuri îndată. Ştii că am în Oceanul Pacific o ascunzătoare care nu poate fi descoperită atât de lesne, pentru că o înconjurată de un brâu de stânci. Alaltăieri dimineaţa am văzut yachtul dumitale ancorând acolo şi ne-am temut imediat că vei lăsa pe apă o barca ca să cercetezi insula în interior.

Farrow urmă apoi să-i istorisească în ce fel procedase şi când sfârşi, profesorul zise:

— Domnule căpitan, dacă un altul mi-ar fi făcut şotia asta... nu ştiu zău ce i-aş fi făcut. Dumitale însă nu ţi-o iau în nume de rău, cu atât mai mult, cu cât băiatul dumitale mi-a dai desenul cu ajutorul căruia voi găsi poate oraşul dispărut Atlantis.

— Îl vei găsi, domnule profesor şi chiar dacă nu tocmai oraşul

acesta, atunci un altul. În drumul nostru, când am fost nevoiţi să ne afundăm; am avut un mic accident şi am nimerit cu prilejul acesta în oraşul dispărut care se află la vreo patruzeci de metri adâncime pe aici pe aproape.

— Ce, domnule Farrow, dumneata ai şi găsit oraşul? exclamă profesorul, de abia stăpânindu-şi emoţia. Atunci, trebuie să pornesc fără zăbavă cercetările. Indică-mi, te rog, locul exact unde-l pot găsi!

— Mai târziu, domnule profesor, acum am de discutat altceva cu dumneata. Vreau anume să-ţi atrag atenţia asupra acestui doctor Ling, care cred că n-are gânduri bune cu dumneata.

— Dar bine, domnule căpitan, îl cunoşti foarte puţin pe omul ăsta! Cum poţi vorbi astfel despre el? Doctorul Ling s-a ostenit mult pentru fiica mea şi ar dori s-o ia, de soţie. Eu l-aş primi cu dragă inimă de ginere, însă... fiica mea îl respinge mereu. Dar lasă, că o s-o hotărăsc eu în cele din urmă, căci sunt încredinţat că Ellen va fi fericita cu doctorul Ling...

— Atunci, aşteaptă cel puţin până veţi fi terminat Cu cercetările ce aveţi de gând să faceţi aici, domnule profesor. Fireşte că noi îţi vom ajuta, căci putem ajunge mai lesne cu submarinul nostru pe fundul mării decât dumneata cu aparatele. Trebuie să-mi făgăduieşti însă, că nu vei povesti nimănui despre prezenţa mea aici. În primul rând doctorului Ling.

— Dar ce ai dumneata, domnule Farrow, împotriva acestui om? Fireşte că voi tăcea, dar vei recunoaşte mai târziu că te-ai înşelat.

— Nu prea cred. Acum mă duc, căci nu vreau să fiu văzut aici. Sunt bine ascuns pe coasta de răsărit a acestei insule. Dacă vei dori să-mi vorbeşti, vino colo la mal şi te voi zări eu îndată... Dar, ia spune, cunoşti casa ce se află pe insula asta?

— Încă nu, domnule Farrow, dar doctorul Ling mi-a vorbit de ea. Zice că aparţine unui cunoscut al lui, care i-a pus-o la dispoziţie pentru cazul când ar veni odată pe insulă.

— Aha... un cunoscut de-al doctorului! Murmură Farrow ca pentru sine.

Se despărţi apoi de profesor după ce-şi dădu întâlnire cu el pentru a doua zi dimineaţa. Căpitanul vroia să-l ia atunci pe submarin ca să-i arate oraşul scufundat.

— Ştii dumneata, domnule căpitan, că mie nu-mi place deloc povestea asta? zise doctorul Bertram, când se înapoiară împreună spre coastă.

— Aici se pregăteşte ceva. Ar fi bine să-l observăm în taină, pe

doctorul ăla. Cel mai nimerit e ca George şi Petre să ia asupra lor sarcina asta.

— Tot aşa m-am gândit şi eu, dragă doctore, înainte de toate trebuie să se ducă pe insula de peste drum ca să-l ţie sub observaţie pe oamenii de colo.

— Va fi însă foarte greu, tată, să mergem cu barca într-acolo, fără să fim zăriţi, zise George. Asta am putea-o face numai noaptea. Dac-aş ştii ca nu sunt rechini pe aici, aş propune sa trecem înot.

— Rechini nu se aţin prin locurile astea, răspunse doctorul Bertram. Pe de altă parte insula e atât de aproape, încât n-aveţi ce vă teme.

— Atunci mă duc înot cu Petre, hotărî George.

Când cei doi ajunseră cu bine dincolo, pătrunseră imediat în desiş, unde nu puteau fi văzuţi. Rămaseră câteva clipe locului, ca să asculte. Din depărtare auziră glasuri şi din când în când hohotul de râs al unui bărbat.

— Înainte, Petre, să nu ne pierdem vremea! Mă mir însă că auzim numai glasuri răzleţe. Trebuie să fie doar toţi opt marinari aici, zise George. M-a cuprins deodată un simţământ de teamă, ca şi cum ne-ar pândi o primejdie. Insula asta îmi pare misterioasă.

— Si mie, domnule George. Să ne târâm binişor şi să ne încredinţăm dacă totul e în ordine. Ah! Cele două glasuri se apropie. Atenţie, domnule George, trebuie să ne ascundem aici!

Tânărul se şi culcase la pământ şi se vâri sub o tufă deasă. Stătea aproape de tot lângă o potecă ce ducea în lăuntrul insulei. Petre se vârâse sub tufa alăturată.

Glasurile se auzeau tot mai desluşit, apoi George văzu doi bărbaţi urcând poteca. În unul din ei recunoscu pe doctorul Ling, dar celălalt îi era necunoscut. Părea sălbăticit şi avea chipul aspru.

Se opriră deodată şi George îl auzi pe doctorul Ling spunând:

— Rămâne cum am hotărât, Jack. Trebuie să-l împiedicăm pe Holger să se lase în apă. Noi ştim că acolo jos se află un oraş scufundat, dar nu voi îngădui niciodată ca Holger acela să-l descopere. Cineva trebuie să fi copiat desenul meu, altminteri nu i-ar fi dat în gând profesorului să vie pe insula asta.

— Lasă că nu îi va prii călătoria încoace, doctore. Mult aş vrea să ştiu ce-ar zice dac ar afla că cei doi marinari, în care avea atâta încredere, sunt acum departe cu vasul meu! Fără oamenii aceştia cu greu va putea întreprinde aici ceva.

— Jack, bagă de seamă să nu-ţi scape Ellen! Îi voi spune lui

Holger că ea a vrut să-i împiedice pe marinari să fugă şi cu prilejul acesta a căzut în apă. În felul acesta fata va fi a mea şi fără încuviinţarea tatălui ei.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs apoi merseră mai departe spre ţărm, unde doctorul Ling sări în barcă şi vâsli spre cealaltă insulă.

Jack mai rămase câteva clipe în loc, apoi se-ntoarse înapoi pe poteca pe care venise. Când se depărtă de-a binelea, George şi Petre se ridicară.

— Îi voi arăta eu lui Jack ăla ce poate Petre Uriaşul! Zise acesta. Atunci ne va spune el unde se află domnişoara Holger.

— Nu aşa, Petre, trebuie s-o liberăm în ascuns. Nimeni să nu bănuiască cum că suntem aici. N-au decât să creadă că s-a eliberat singură.

Strecurându-se cu băgare de seamă prin desiş, cei doi tovarăşi ajunseră după câteva minute într-o rarişte unde se afla deasemenea o căsuţă. Ea nu era însă atât de furată ca aceea de pe cealaltă insulă şi George observă îndată că era locuită.

Dinlăuntru ei tocmai ieşea Jack. Avea în mână un coş şi se îndreptă spre cealaltă parte a coastei.

— Să-l urmărim, domnule George! zise Petre. Desigur, că se duce la domnişoara Holger să-i ducă mâncare. Vom dibui astfel ascunzătoarea ei.

— Nu, Petre, asta o vom găsi noi şi singuri, spuse George. Avem acum cel mai bun prilej să percheziţionăm la repezeală căsuţa. Rămâi tu aici în luminiş şi dă-mi de veste când se înapoiază Jack. În vremea asta eu intru în casă.

Fără să ţie seamă de împotrivirea credinciosului, servitor, tânărul dispăru înăuntrul casei, care nu era închisă. Primul lucru ce-l văzu era un echipament complet pentru cercetări pe fundul mării. În afară de asta se mai aflau împrăştiate câteva costume de scafandru, care păreau să fi fost folosite, adesea.

Încăperea a doua era mobilată ca o cameră de locuit având şi o vatră. Jack trebuie să fi gătit de curând mâncarea căci resturile se aflau împrăştiate.

O masă de lemn părea să servească de birou. George găsi într-un sertar câteva hârtii, pe care le vâri în buzunar, căci n-avea acum timp să le cerceteze.

Altminteri camera nu mai conţinea nimic interesant. Într-un ungher, însă, se afla un chepeng şi George nu şovăi să-l deschidă. Coborî repede într-o pivniţă şi deoarece era întuneric, aprinse un chibrit.

Abia făcuse lumină că se opri surprins. Locul unde se afla părea

un adevărat muzeu. Obiecte de artă erau împrăştiate peste tot, farfurioare, vaze, statuete, etc. George îşi dădu seamă îndată că aceste obiecte erau din oraşul scufundat.

Cu greu se despărţi de locul acesta, auzind de sus semnalul lui Petre. Închise repede chepengul şi dădu buzna în luminiş. Într-o clipă dispăru împreună cu Uriaşul în desiş.

Peste câtva timp îi văzu pe Jack înapoindu-se şi intrând în casă. Mai zăboviră niţel, apoi porniră pe poteca pe care se înapoiase Jack.

Uimirea lui George fu fără margini când ajunseră într-un golf care se asemăna cu un adevărat poet. O barcă mică şi frumoasă se afla acolo.

George privi cercetător în juru-i şi deodată zări pe ţărm un munte nu prea înalt cu o peşteră adâncă. Numai acolo putea fi ţinută ascunsă fiica profesorului.

Petre rămase de pază, în vreme ce George intră în peşteră. Aproape de capătul ei dădu de o uşă groasă închisă pe dinafară. O deschise repede şi în semiobscuritatea ce domnea acolo desluşi o făptură care la vederea lui sări în sus şi strigă:

— Slavă Domnului că ai venit; domnule Farrow! Îmi pierdusem toată speranţa. Am fost închisă aici şi cred că acum îţi dai seamă şi dumneata că doctorul Ling ăla e un criminal.

— Ştiu totul, domnişoară Holger. Să stăm liniştiţi, însă, căci nu suntem încă în siguranţă. De fapt, pe insulă nu se află pentru moment decât un alb, cu care sunt sigur că vom sfârşi repede, dar nu vreau să ne vadă aici. Trebuie să facem în aşa fel încât să dăm impresia că te-ai liberat singură. Voi strica repede, broasca de la uşă, ca şi cum ar fi fost spartă pe dinăuntru.

George se puse pe lucru şi în curând fu gata. Plecă repede din peşteră, cu domnişoara Holger şi împreună cu Petre se făcură nevăzuţi în tufişul ocrotitor, ieşind la iveală abia pe ţărmul opus al Insulei.

— Trebuie să încerci sa ajungi singur la submarin. Petre, zise tânărul. Eu voi rămâne aici s-o apăr pe duduia. Să vii să mă iei cu barca, de abia după ce s-o înnopta.

Uriaşul nu se împotrivi; se arunca imediat în apă şi ajunse cu bine la insula cealaltă.

IV.
LUPTA SUB APĂ.

PETRE POVESTI CĂPITANULUI cum o liberase George pe

tânăra fată şi-i mai povesti că doctorul Ling îndepărtase pe toţi marinarii yachtului.

— Zău că nu-l pricep de fel pe Ling ăla! zise Farrow către Bertram şi Rindow. Pare să fie un om foarte inteligent, a descoperit aici, după cât s-arată, un oraş scufundat şi acum făptuieşte adevărate crime împotriva profesorului. Vrea să-l silească să i-o dea pe fiica sa de soţie.

— Eu bănuiesc că mai e ceva în joc, domnule căpitan, zise Rindow. Poate că doctorul acesta are o socoteală veche cu profesorul, despre care acesta nu ştie nimic. Ar fi isprăvit el de mult, poate, dacă... n-ar fi fost d-ra Holger, pe care Ling o iubeşte.

— Poate să ai dreptate, dragă Rindow. În orice caz mâine vom căuta să vedem şi noi oraşul acela. Nădăjduiesc că până atunci ne va mai vizita odată profesorul.

— Uite-l că şi. Vine, domnule căpitan, făcu Petre, care stătea în turn şi privea marea.

Într-adevăr, Holger se ivise pe ţărm şi se uita cercetător în juru-i. Părea turburat şi alerga de colo până colo agitat.

Farrow trimise pe Petre să-l aducă pe submarin. Când ajunse aci, profesorul căzu zdrobit într-un scaun, din cabinetul de luau al căpitanului.

— Domnule Farrow, totul e pierdut! se tângui el. Fiica mea s-a înecat!

— Nu cred să fie aşa, domnule profesor, răspunse Farrow..

Şi, căpitanul îi povesti ce se petrecuse pe insulă.

Profesorul sări la sus.

— Atunci îl voi trage imediat la răspundere pe doctorul acela, domnilor! strigă el. Asta e o adevărată ticăloşie. Ce urmărea omul ăsta?

— Linişteşte-te, dragă profesore! Nu trebuie să te trădezi faţă de doctorul Ling, căci noi vrem să lămurim în întregime taina sa. Diseară o vom aduce încoace pe fiica dumitale şi o vom ascunde în submarin. Mâine ne vom lăsa la fund şi vom vedea ce-i cu oraşul ăla scufundat. Abia atunci vom putea hotărî ce e de făcut. După cât se pare, mai are el încă o taină.

— Domnule Farrow, nu cred să mă pot stăpâni în faţa doctorului; Ia gândeşte-te numai; îi îndepărtează pe cei opt marinari ai mei, ca să mă împiedece în cercetările mele. Susţine că s-au răzvrătit cu toţii şi au fugit cu yachtul prietenului său. Apoi mai spune că fiica mea s-a înecat. Asta e prea de tot. Are de gând să mă ruineze oare omul acesta?

— Domnule profesor, întrebă Farrow, ce zestre urmează să

primească fiica dumitale când s-ar căsători? Eşti bogat?

— A! acum ştiu de ce ţine ticălosul acela s-o ia de soţie pe fiica mea! Da, sunt bogat, chiar, foarte bogat, domnilor. Ellen ar fi primit de la mine un milion de lire la căsătorie şi încă un milion după moartea mea. Am prevăzut în testament toate astea.

— Şi doctorul Ling ştia de testament, nu e aşa, domnule profesor? întrebă Farrow.

— Da, i l-am arătat eu însumi şi testamentul se află pe yachtul meu. Îmi dau seamă acum ce urmărea omul acesta. Poate n-aş fi prăpădit cu prilejul cercetărilor mele de aici şi atunci el ar fi silit-o pe fiica mea să se căsătorească neapărat cu el.

— În cazul acesta îi vom putea dovedi vinovăţia, domnule profesor. Nu te arăta că i-ai afişat gândurile şi poartă-te astfel ca şi cum ai jelio pe fiica dumitale.

După profesorul se mai linişti, se înapoia pe yachtul său. Făgădui să se stăpânească şi să vie pe submarin a doua zi dimineaţa.

Când se înnopta, Petre plecă cu o bărcuţă spre insulă de unde îi luă pe cei doi tineri.

George povesti atunci că după ce Jack descoperise fuga domnişoarei Holger, începuse să scotocească prin toată insula, dar nu dăduse peste dânşii. În câteva rânduri făcuse semne spre cealaltă insulă, însă doctorul Ling nu se ivise.

Când George se retrase în cabina sa, îşi aduse aminte de hârtiile pe care le luase din casa lui Jack. Le scoase din buzunar şi începu să le studieze. Era şi o schiţă printre ele. Să fi fost vorba de vreo nouă taină sau o descoperire a doctorului?

În dimineaţa zilei următoare se pregăti totul pentru afundare. Profesorul sosi la timpul hotărât şi o strânse la piept pe fiica sa. Povesti că doctorul Ling plecase în zori spre insula învecinată, ca s-o mai caute acolo pe Ellen Holger.

Deoarece pe submarin nu erau destule costume de scafandru, profesorul se înapoia pe yachtul său şi Petre şi încă doi marinari, ca să aducă trei costume. Când se înapoiară, totul era pregătit şi „Dox”-ul se lăsă îndată la fund, îndreptându-se spre punctul unde descoperiseră oraşul scufundat.

Căpitanul Farrow îşi însemnase bine locul şi aşeză submarinul în aşa fel pe fundul mării încât se opri aproape drept în faţa tunelului cel lung.

De data aceasta doctorul Bertram ţinu şi el să ia parte la expediţie şi îşi îmbrăcă unul din costumele de scafandru aduse de profesor. Căpitanul se alătură şi dânsul de ei. Cât despre George,

Petre şi Kard care erau scafandri experimentaţi, nici vorbă.

După ce se lăsară în apă, stătură câtva timp să se obişnuiască cu presiunea apei, apoi porniră prin tunel. Toţi erau înarmaţi cu securi, căci povestirea lui George despre monstrul marin îi punea pe gânduri.

Curând trecură tunelul şi ajunseră în oraşul propriu-zis. Acesta era foarte mic şi n-avea mai mult de zece case. Nu se putea, deci, să fie Atlantis, ci mai curând o insulă scufundată în vremurile vechi.

Când se înapoiară prin „strada" pe care veniseră, din deschizătura unei ferestre se întinse un braţ ce e aproape să-l înhaţe pe George. Petre dădu imediat o lovitură cu securea şi reteză braţul. În aceeaşi clipă însă se iviră alte două şi atunci începu o luptă în toată regula împotriva monstrului. Îndată ce un braţ era retezat, apărea un altul şi deoarece toţi luau parte la luptă, nu dură mult şi caracatiţa fu răpusă.

Atunci camarazii pătrunseră în „casă". Văzură lămurit că mai fuseseră aici şi alţi oameni înaintea lor. Toate obiectele ce păreau să se fi aflat acolo fuseseră luate şi nu mai rămăseseră decât animale scârboase care se târau pe podea.

Vizitând a doua casă, văzură aceleaşi urme de oameni. În a treia, însă, George descoperi într-un ungher un pătrat în duşumea şi făcu semn lui Petre şi amândoi încercară să ridice pătratul, care părea să fie un chepeng. După multă muncă, izbutiră.

George lumină cu lampa electrică în deschizătură şi văzu scări primitive care duceau în adâncime.

Fără sa stea mult pe gânduri, cobori şi făcu semn Uriaşului să-l urmeze.

Dar abia ajunse jos că se cutremură. Pretutindeni erau împrăştiate schelete de parc-ar fi fost o groapa comună. O caracatiţa uriaşă ţâşni în clipa următoare dintr-un ungher şi cuprinse cu braţele ei pe George şi Petre în acelaşi timp. Se apărară cu îndârjire, lovind cu securile în dreapta şi în stânga, dar mereu erau cuprinşi de alte braţe şi tânărul începu să creadă că le-a sunat ceasul din urmă, când deodată se ivi lângă el o făptură care le dădu ajutor sa reteze braţele acelea scârboase. Era Kard timonierul.

Răsuflând uşurat, George privi în jurul său. Într-un ungher se afla un sipet vechi încuiat. Cu greu îl putură ridica.

George hotărî să fie dus la submarin, apoi cercetă scheletele. Unele din ele purtau inele antice şi pe jos erau altele, căzute probabil de pe schelete. Tânărul îşi însuşi aceste obiecte de preţ.

Se făcuse timpul să urce sus deoarece oxigenul era pe sfârşite şi pe de altă parte presiunea apei era atât de puternică încât n-ar mai fi putut-o îndura.

Cu puteri unite târâră sipetul greu până la scară şi tocmai când vrură să urce, se închise deodată capacul greu de piatră, aşa fel că rămaseră închişi ca într-o cursă de şoareci.

Cel dintâi gând al lui George fu: doctorul Ling. Sa fie oare şi el aici jos? Voia să-i nimicească pe ivi care pătrunseseră acolo?

Pentru moment George nu se gândi la propria lui soartă, ci mai mult la tatăl său şi la profesorul Holger. Petre Uriaşul îl smulse din ameţeală. Acesta repezi sus pe scară şi încercă să ridice pe dinăuntru capacul cel greu. Trebuie însă să fi aşezat cineva o greutate de partea cealaltă, căci nici cu ajutorul lui Kard nu izbutiră să-l ridice.

Recăpătându-şi sângele-rece, George privi situaţia în faţă. Dădu şi el o mână de ajutor şi cu puteri unite reuşiră în cele din urmă să ridice capacul. Curând George urcă sus, în vreme ce Petre şi Kard aduseră sipetul. Pe deasupra capacului fusese aşezat un al doilea capac.

Ajunseră cu bine în tunel. Căpitanul trebuie s-o fi luat înainte cu ceilalţi oameni, căci nu întâlniră pe nimeni în drumul lor. Când vroiau tocmai să iasă din tunel, le ieşi înainte o umbră neagră. Văzură lucind un cuţit şi în aceeaşi clipă aproape, George îşi dădu seamă că fusese rănit la braţ şi că îi pătrunde apă în costum; dacă nu se grăbea, era pierdut.

Mai văzu cum umbra neagră se aruncă asupra lui Petre, dar acesta luă îndată poziţie de apărare şi izbuti în cele din urmă să pună mâna pe misteriosul individ. Fără să stea pe gânduri, îi sfărâmă gemuleţul de la cască şi George mai văzu cum umbra neagră se clătină, apoi i se puse şi lui un văl înaintea ochilor.

Îşi adună totuşi puterile şi porni înaintea celor doi camarazi care duceau sipetul.

Drumul pană la submarin i se păru nespus de lung tânărului, apa pătrunsese tot mai mult în costum şi la câţiva paşi de intrarea în submarin se prăbuşi.

Dar imediat fu luat în primire de braţe puternice şi târât în cămăruţă. Când camarazii cu sipetul intrară şi ei, uşiţa fu închisă şi imediat motoarele pompară afară apa.

Încetul cu încetul tânărul erou îşi reveni în simţiri. Rana de la braţ era neînsemnată, dar costumul era tăiat ceea ce ar fi putut avea urmări proaste pentru el.

George povesti despre atacul a cărui victimă sub apă. În

vremea asta Petre şi Kard îşi aduseră şi ei costumele şi aduseră înăuntru sipetul cel greu. Profesorul Holger, fericit că o vedea pe fiică-sa sănătoasă lângă el, privi plin de curiozitate lada.

— E foarte veche, domnilor, zise el – socot ca datează de cel puţin 700 ani. Trebuie să conţină obiecte de mare preţ.

— Sunteţi de părere să deschidem sipetul chiar acum sau să cercetăm mai întâi ce s-a făcut cu omul acela care l-a atacat pe George? întrebă căpitanul.

Toţi încuviinţară să se înapoieze în „oraş", ca sa dea de urma individului misterios. Petre şi Kard se lăsară în apă dar se întoarseră fără nici un rezultat.

— Trebuie să fi avut un complice, zise Petre, căci singur nu s-ar fi putut îndepărta după ce i-am spart gemuleţul de la cască.

Căpitanul luă hotărârea să se ridice la suprafaţă şi să se înapoieze la insulă. Sipetul îl vor deschide la noapte

„Dox"-ul acostă iarăşi la insulă sub ramurile ocrotitoare ale copacilor. Profesorul se înapoie pe yachtul său ca să-l caute pe doctorul Ling. Nu-l găsi însă şi George, care-l însoţise în taină pe Holger, fu de părere că dânsul s-ar afla pe insula învecinată unde-l jelea pe prietenul său..

La înapoierea spre submarin, George trebui să treacă prin luminişul unde se afla căsuţa de lemn. Se furişă pe terasa acesteia ca să arunce o privire înăuntru şi atunci auzi îndărătul său un zgomot uşor. Vru să se-ntoarcă repede dar nu mai avu răgazul. Un obiect îl izbi cu atâta putere în cap încât se prăbuşi imediat şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi după câteva ceasuri era întunerec beznă.

Deodată auzi deasupra lui un zgomot şi imediat pătrunse o rază de lumină în închisoarea sa. Un bărbat venea cu un felinar spre el şi târa după sine pe un altul pe care-l lăsă să cadă la pământ. George recunoscu în acesta pe profesor şi în omul cu felinarul pe doctorul Ling.

— Ei, te-ai trezit, drăguţule? făcu doctorul. Vezi mata, nu e bine să-ţi vâri lingura unde nu-ţi fierbe oala. Acum l-ai văzut pe dracul. Aici nu te va găsi nimeni. Pentru mai multă siguranţă îţi voi vârî şi un căluş în gură, căci te afli prea aproape de tovarăşii d-tale.

— Dar ce ai d-ta cu mine? întrebă George. Ţi-am făcut ceva?

— Foarte mult chiar. În primul rând ţi-ai însuşit desenul meu şi ai dat o copie profesorului. Apoi ai eliberat-o pe domnişoara Holger, lucru ce s-a dovedit acum – şi în al treilea rând mi-ai furat comorile din pivniţa de pe fundul mării. Crezi că atât nu ajunge ca

să meriţi o pedeapsă? Mai am însă nevoie de d-ta ca să-mi pot pune condiţiile. Mă înapoiez îndată şi atunci ţi se va hotărî soarta.

Doctorul vârî bietului tânăr un căluş în gură apoi ieşi din pivniţă.

Profesorul era în nesimţire. George se rostogoli până la el şi îi cercetă legăturile. Holger avea şi fel căluş dar tânărul izbuti să i-l scoată. Acum putea sa răsufle şi în curând îşi va reveni în fire. Încercă apoi să-şi dezlege mâinile şi după multe sforţări izbuti.

După un ceas profesorul se trezi. Căută să se ridice şi tresări speriat când George, care reuşise să-şi scoată căluşul – îi şopti:

— Ce s-a întâmplat cu d-ta, domnule profesor? A încercat cineva să te răpuie?

— Nu ştiu încă ce e cu mine. răspunse Holger. Cine se află aici şi unde sunt?

— Te afli în pivniţa căsuţei de lemn din luminişul insulei, care e locuită de doctorul Ling, răspunse tânărul, care izbutise să-şi dea seamă de locul unde se găseşte.

— Ah! acum îţi recunosc glasul; d-ta eşti George Farrow.

— Nu e aşa? Dar de ce te afli d-ta în pivniţa asta?

Tânărul îi povesti totul şi încheia:

— Nu vrei să încerci să-mi dezlegi şi mie legăturile? Doctorul ăla se poate înapoia din clipă în clipă.

— Fireşte că voi încerca, răspunse profesorul şi punându-se imediat pe lucru izbuti să-l dezlege în cele din urmă pe tânăr.

— Acum povesteşte-mi, te rog, ce s-a întâmplat cu d-ta, domnule profesor, îl rugă George.

— Vai, domnule George, nu mi-aş fi închipuit niciodată ce o să vrea de la mine ticălosul acela! După ce ne-am despărţit stăteam singur în cabina mea şi vroiam să mă duc ca să mă odihnesc miţei. După câteva minute mă auzii strigat pe nume şi recunoscând glasul doctorului Ling, îl invitai în cabină. Cu mare mirare văzui atunci că zăvori uşa în urma lui, scoase un revolver din buzunar şi îmi spuse ca mă va împuşca dacă voi încerca să strig. Cuprins de spaimă nu făcui nici o mişcare şi-l întrebai ce vroia de la mine.

— Ai pătruns sub apă în regatul meu şi m-ai jefuit, răspunse el. Crezi că am uitat că odinioară, în Sumatra, mi-ai luat-o înainte şi toată truda mea a fost zadarnică? Din pricina d-tale mi-am pierdut atunci averea şi pentru asta am jurat să mă răzbun odată şi odată. O vreau de soţie pe fiica d-tale. Nu că o iubesc, dar vreau zestrea ei ca să devin iarăşi bogat. Îţi pun, deci, următoarele condiţii: în primul rând îmi vei da îndărăt sipetul pe care l-aţi scos

din pivniţă şi în al doilea rând mi-o dai de soţie pe fiica d-tale. Ştiu că ea se află pe submarinul căpitanului Farrow şi de aceea am purtat de grijă ca englezii să vie încoace în cel mai scurt timp posibil. Dacă nu vrei să mi-o dai de soţie pe fiica d-tale, cer în orice caz milionul de zestre. Numai în aceste condiţiuni te las în viaţă. Te voi duce acum în ascunzătoarea mea unde vei putea chibzui în linişte asupra propunerii pe care ţi-o fac. În vremea asta voi încerca să am iarăşi în puterea mea pe fiica d-tale.

Apoi ticălosul m-a ameţit cu o lovitură şi m-am trezit abia aici.

V.
UN CUTREMUR MARIN.

GEORGE AVEA LA EL LAMPA DE BUZNAR cu care lumina în jurul său. O scară de lemn ducea în sus, dar uşa era bine zăvorită. Cu ajutorul unui drug de fier pe care îl găsi în pivniţă, George izbuti sa spargă uşa.

Ieşirii apoi prin fereastră în aer liber şi porniră îndată spre submarin. Când ajunseră acolo, aflară cu spaimă că domnişoara Ellen, care se trezise brusc în timpul nopţii şi ţinuse morţiş să se ducă sa se plimbe pe ţărm, deoarece nu putea dormi, dispăruse. Toate cercetările rămaseră zadarnice.

George, povesti în grabă aventura lui şi ceru camarazilor săi să pornească în căutarea doctorului şi a fiicei profesorului, căci numai Ling putea s-o fi răpit.

Sub conducerea lui Farrow şi a lui Rindow fură cercetate cele două insule, dar fără nici un rezultat şi când se lumină de ziuă se înapoiară la submarin fără să fi făcut vreo ispravă.

Bietul profesor era deznădăjduit. George făcu atunci propunerea să mai cerceteze odată cu Petre insula lui Jack. Vroia să se ascundă acolo în vreme ce tatăl său cu oamenii lui să stea de pază.

Plecară cu o barcă de aluminiu şi când ajunseră pe insulă o pitiră în tufiş. George era de părere că doctorul plecase în larg cu o barcă şi că se va înapoia, de sigur, când se va încredinţa cu ajutorul ocheanului, că nu se află nimeni pe insulă. De aceea se cocoţară amândoi într-un copac înalt şi cercetară marea cu obloanele.

Cam pe la amiază văzură în depărtare un punct care se apropia de insulă. Era o barcă mică; ocolea cât mai mult, ca să nu poată fi văzută. Petre şi George recunoscură într-unsa pe doctorul Ling. Era singur, însă. Dar când se apropie, cei doi camarazi din copac

văzură pe scândurile bărcii o făptură neînsufleţită. Acum trebuiau să se dea jos şi să alerge spre micul port.

Acesta nu le oferea însă nici o ascunzătoare şi ei nu vroiau să se îndepărteze prea mult de podeţul de bambu.

— Ne lăsăm în apă, Petre şi ne pitim sub podeţ, propuse George.

Repede se dezbrăcară, ascunseră hainele în tufiş; şi după câteva clipe aşteptau sub podeţ, cu apa până la gât, sosirea doctorului Ling.

Peste o jumătate de ceas aceasta sosi şi după ce iscodi bănuitor în juru-i coborî pe mal. O ridică pe tânăra fată din barcă şi porni cu ea pe poteca îngustă ce ducea spre căsuţa de lemn. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

George şi Petre se luară după el. Când doctorul ajunse la căsuţă, o aşeză jos pe domnişoara Holger şi se pregăti să descuie uşa. În clipa asta se iviră cel doi camarazi.

— Sus mânile! strigă George după ce-şi scoase revolverul.

Doctorul râmase câteva clipe ca împietrit, apoi sări deodată de pe terasă şi... dispăru în desiş, Petre se luă după el, scotoci aproape toată insula, dar fără nici un rezultat. Dădu semnale spre cealaltă insulă şi în curând sosi submarinul debarcând întreg echipajul. Fiecare colţişor al insulei fu cercetat, doctorul însă pierise ca în pământ.

— N-ai vrea să vizitezi pivniţa, domnule profesor? întrebă George. D-ta n-ai văzut operele de artă ce se află acolo?

— S-o vizitam, de ce nu, răspunse profesorul. Mai rămâne doar puţintel aici pe insulă.

Căpitanul şi doctorul Bertram se alăturară şi ei. Când însă George deschise cu forţa uşa casei, deoarece n-avea cheie la ea, se auzi dinăuntru o detunătură slaba. În aceeaşi clipă văzură ridicându-se fum, apoi ţâşniră flăcări. Marinarii dădură buzna, sa stingă focul, dar căpitanul îi opri. Ca om prevăzător ce era îşi retrase oamenii şi privea incendiul din depărtare.

Deodată auziră o explozie puternică. Bârne zburară prin aer şi când fumul se mai împrăştie, din căsuţa nu mai rămăsese decât un morman de ruine în flăcări.

Din însărcinarea lui Farrow patru din marinarii săi rămaseră pe yachtul profesorului, deoarece el socotea că doctorul Ling va căuta să pună stăpânire pe vas.

— Ce-ar fi să mai cercetăm odată fundul mării, domnule Farrow? întrebă profesorul. Am impresia că omul acesta a distrus şi acolo totul. Numai în apă putea să dispară.

Se înnoptează în curând, domnule profesor şi nu vom putea vedea mult colo jos. Să rămânem împreună peste noapte şi voi aduce submarinul lângă yachtul d-tale. Mâine dimineaţă ne vom lăsa iar la fund şi vom lua de acolo ce se va putea.

— Domnule căpitan, arde şi pe insula cealaltă! Exclama deodată un marinar.

Alergară în grabă spre ţărm şi văzură înălţându-se trâmbe groase de fum din mijlocul insulei Fără îndoială că doctorul se furişase sub apa şi distrusese şi casa aceasta.

— Repede într-acolo, ordonă Farrow – poate izbutim să mai salvăm ceva sau să-l prindem pe doctor.

— N-are nici un rost, domnule căpitan, răspunsei Bertram. Omul acesta e prea viclean, s-a îngrijit el de toate. Daca rămâne în libertate, îl va urmări mereu cu ura sa pe profesorul Holger.

— Cu toate acestea să ne grăbim, nu mai am linişte pe insula asta!

Farrow dădu repede comanda de plecare şi după puţin timp ocoli cu submarinul prima insulă, al cărei ţărm îl cercetă cu ocheanul. Doctorul nu era însă nicăieri.

Când se înnopta, căpitanul puse trei sentinele care urmau să se schimbe din două în două ceasuri. Porunci, apoi să se aducă sipetul în cabina sa şa îl deschise de faţă fiind profesorul, doctorul Bertram, Rindow şi inginerul Hagen.

Toţi se aplecară curioşi deasupra lui. Erau acolo obiecte de preţ străvechi a căror valoare era de milioane.

— Acestea le vei lua în primire d-ta, domnule profesor, zise căpitanul – şi vei face cu ele ce vei crede de cuviinţă.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule Farrow. Ce pot face altceva cu dânsele decât să le dăruiesc unui muzeu?

— Tată, se amestecă George în vorbă – nu ţi-am spus încă ce-am luat din căsuţa de pe insula doua. Ia te uită la notiţele şi desenul acesta. Pricepi ceva din ele?

Toţi se aplecară asupra însemnărilor. Profesorul se uită mult timp la ele, clătină capul, apoi căzu pe gânduri. În cele din urmă zise:

— Se poate ca desenul acesta de aici să reprezinte insulele Manahiki.

— Dar din însemnările celelalte nu pricep lucru. Ce părere ai dumneata, domnule Farrow?

— Sunt într-adevăr insulele acelea, draga profesore. Poate ai noroc şi găseşti şi acolo un oraş scufundat. Pare să fie o scriere secretă născocită chiar, de desenator.

Petre pusese la loc în vremea asta lucrurile de preţ împreună cu Kard transportă sipetul pe yachtul profesorului.

Inelele găsite de George în pivniţă fură împărţite ca amintire. Tânărul îşi opri inelul ciudat pe care îl luase de pe unul din schelete.

Când fu singur în cabina sa, se uită multă vreme în giuvaerul acesta şi încercă să cureţe piatra lui mare preţioasă. Deodată, pe când freca cu batista, văzu cu uimire o imagine pe piatră, care dispăru însă imediat ce piatra se răci.

Începu să cerceteze mai de aproape inelul şi băgă de seamă că piatra putea fi ridicată ca un căpăcel. Sub ea descoperi o hârtiuţă împăturită. O desfăcu binişor şi văzu multe poze pe dânsa.

George hotărî să păstreze pentru sine taina aceasta. Se culcă liniştit şi adormi.

A doua zi dimineaţa domnea mare însufleţire pe submarin. Când se trezi, George fu izbit de faptul că se simţea o căldură neplăcută pe vas şi alergă repede pe punte să vadă ce e.

Căpitanul stătea lângă parapet alături de Rindow şi lăsase tocmai un termometru în apă.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Întrebă George, văzând mutrele serioase ale celor doi.

— Nu ştiu încă, dragul meu, dar bănuiesc ca a izbucnit un vulcan subteran. Vreau să stabilesc acum daca apa e mai caldă în adâncime ca la suprafaţă... Ah! Apa e jos mult mai rece; asta înseamnă că e vorba numai de un curent cald. Mă bucur că n-aveam să ne temem de nimic.

La ora şase dimineaţa, când profesorul apăru pe submarin împreună cu fiică-sa, căpitanul Farrow dădu comanda de afundare. Hotărâseră să mai cerceteze odată fundul mării.. Ajunseră curând la tunel şi ca şi în ajun căpitanul, doctorul Bertram, Petre şi Kard părăsiră submarinul. Porniră de-a lungul tunelului şi când ieşiră dintr-unsul văzură în mijlocul „străzii” un om care venea amenințător spre ei. Era doctorul Ling.

Petre Uriaşul îi ieşi liniştit înainte. Avea în mână o secure şi se pregătea să dea lovitura.

Ticălosul prinsese însă mişcarea şi... dădu buzna în prima casă. Toţi sa luară după el, dar când ajunseră la uşă se dădură speriaţi îndărăt. Doctorul alergase de-a dreptul în braţele unei caracatiţe uriaşe şi camarazii se grăbiră să-i vie în ajutor.

Petre, care era cel mai aproape, lovi odată cu securea şi reteză braţul caracatiţei. Aceasta avea o lungime de aproape opt metri şi fără voie Uriaşul se dădu îndărăt.

Dar... ca fu asta? Toţi simţiră deodată o cutremurare sub picioare. În acelaşi timp observară că apa devenea tot mai caldă apoi... se produse o zguduitură violentă care era cât p-aci să-i răstoarne.

— Repede, înapoi pe submarin! ordonă căpitanul.

Fără să se mai preocupe de doctorul Ling, căruia nu i-ar mai fi putut ajuta fără să-şi primejduiască propria lor viaţă, o luară la goană prin tunel. Cu greu ajunseră la vasul lor, căci căldura devenise înăbuşitoare şi cutremurul se repetă în câteva rânduri. După ce intrară cu toţii în cămăruţă, uşa fu repede închisă şi primul ofiţer izbuti sa ridice „Dox" -ul la suprafaţă în câteva clipe.

Când căpitanul se ivi în turn, strânse mâna lui Rindow şi zise:

— Ne-ai salvat viaţa, dragul meu, căci mulţumită repeziciunii cu care ne-ai scos la suprafaţă ai înlăturat catastrofa. Ia te uită colo... cele două insule au dispărut, înghiţite de apă.

— Domnule căpitan... yachtul profesorului? Camarazii noştri de pază se aflau pe el! strigă primul ofiţer şi făcu un viraj ca şi cum ar fi vrut sa se înapoieze pe locul unde fuseseră insulele.

— Fără îndoială că şi-au dat seamă şi ei la timp de primejdie şi au plecat cu yachtul, zise Farrow, deşi el însuşi cam îngrijorat.

— Domnule căpitan, cred că yachtul se află acolo, în zare! exclamă Rindow. Să dea Dumnezeu fie aşa!

Si aşa şi era.

În depărtare, îndărătul lor, văzură înălţându-se o trombă uriaşă. Simţiră chiar o zguduitură în apa. Vulcanul subpământean trebuie să fi făcut erupţie.

— Oraşul d-tale va rămâne scufundat pentru totdeauna, domnule profesor, zise căpitanul. Poate să te despăgubeşti pe insulele Manahiki, Am izbutit să descifrez întrucâtva scrierea secretă şi-ţi pot spune că nu e vorba acolo de un oraş,... ci de un vapor cu aur, care s-a scufundat cu mulţi ani în urma. Ţi-am însemnat cheia secretă şi vei putea, cu ajutorul ei, să descifrezi singur notiţele. Acum să mergem la yachtul d-tale şi să vedem dacă totul e în ordine.

— Domnule căpitan, cred că azi avem ghinion! exclama Rindow. Ia priveşte trâmba aia de fum care vine încoace. Cred că e un distrugător francez.

— Într-adevăr, aşa e. Trebuie să ne grăbim, ca să mai ajungem la yacht. Să ne despărţim, domnule profesor. Cere distrugătorului să te remorcheze până la cel mai apropiat port şi spune-le că marinarii d-tale s-au revoltat. Poate că o să te vizitez cândva pe insulele Manahiki. Uite ici însemnările şi notiţele.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow. Păcat că ne despărţim atât de repede.

În vremea asta submarinul ajunse lângă yacht şi căpitanul în persoană ajută domnişoarei Holger şi tatălui ei să urce pe bord. Apoi cei patru marinari lăsaţi de pază trecură pe submarin.

Un ultim rămas bun, capacul turnului fu închis şi „Dox”-ul dispăru sub apă. Porni spre apus şi ieşi la suprafaţă abia peste două ceasuri. În lung şi-n lat nu se vedea nici un vas şi toţi respirării cu nesaţiu aerul proaspăt al mării.

Sfârşitul volumului: **ORAŞUL SCUFUNDAT**.

O nouă aventură îl aşteaptă pe vitejii camarazi de pe „Dox”. Aceasta va fi descrisă în volumul următor, întitulat:

SABIA DREPTĂŢII.

In Numărul următor:

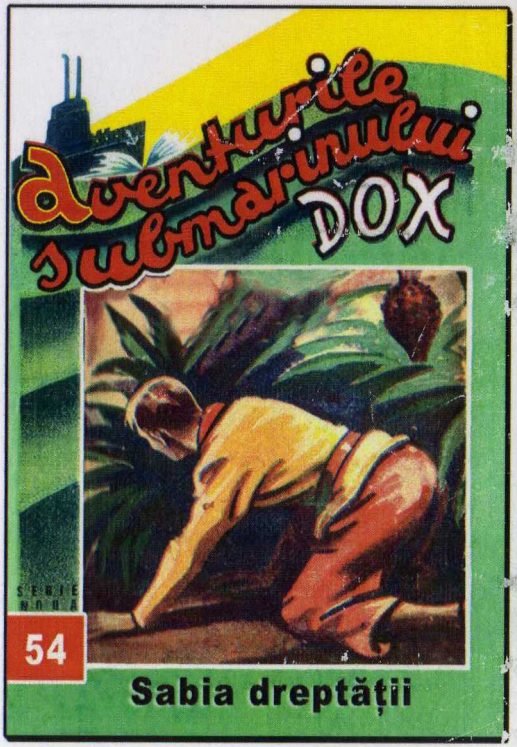

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro